

En prinsipiell strid

Reidar Schei Jessen
psykolog og postdoktor, Universitetet i Oslo

Ida Sund Morken
Institutt for Psykologi, Norges Teknisk-Naturvitenskapelige Universitet
ida.morken@psykologtidsskriftet.no

Jepp Riegels

Caroline Furuholmen

Elisabeth Adams Kvam

Liv Lohne-Knudsen
psykolog siden 2016, uteksaminert ved Universitetet i Oslo.
livlohne@torshovpsykologene.no

Skal utdanningen til fremtidige psykologer være styrt av helsemyndighetenes krav og terapeutiske trender eller forskningsbasert kunnskap?

STRIDEN OM STUDENTKLINIKKENE

I NOVEMBERUTGAVEN av Psykologtidsskriftet hevdet Fanny Duckert at internklinikken ved Psykologisk institutt i Oslo ikke har hengt med i timen. De er for autonome og har siden 1975 «fått lov til å holde på med sitt». Ifølge Duckert er det en «diskrepans mellom hva samfunnet ønsker og trenger, og hva slags psykologer vi faktisk leverer».

Systemuavhengig og forskningsnær

Vi er fem av psykologene som Universitetet i Oslo har levert til samfunnet i løpet av de siste to årene. I motsetning til Duckert er vår opplevelse at den systemuavhengige og forskningsnære undervisningen i terapiens «abc» har vært en forutsetning for å kunne gjøre en god jobb som praktiserende psykologer. Etter hovedpraksis var det viktig å komme tilbake til universitetet det siste året for å utvikle oss som klinikere, i intim dialog med forskningsbasert kunnskap om hva som utgjør god behandling. Ved internklinikken hadde vi muligheten til å følge terapeutiske endringsprosesser over lengre tid enn det som er vanlig innenfor mange områder av det offentlige behandlingsapparatet, med tett oppfølging av psykologer med erfaring fra klinikk og forskning. På denne måten fikk vi mulighet til å reflektere over vår terapeutiske holdning – altså hvordan vi tenker om pasienter og behandling – og integrere dette med terapeutisk teknikk og kunnskapen vi har lært tidligere.

Nødvendig autonomi

Duckert er kritisk til at internklinikken har fått operere uten krav fra omverdenen, men det er nettopp denne autonomien som er nødvendig for å utdanne selvstendige psykologer. Det er ikke alltid samsvar mellom det forskningen viser er best psykologisk behandling, og ønskene til de som finansierer, enten det er amerikanske forsikringsselskap eller norske helseforetak. Som psykologer i offentlig sektor blir vi møtt med krav om å effektivisere. Desto viktigere har det vært med en uavhengig klinikkundervisning, som forankrer psykologisk behandling i forskningsbasert kunnskap om virksomme faktorer, og ikke i de til enhver tid rådende behandlingsideologier. Selvsagt må vi som psykologer forholde oss til det systemet vi er en del av. Desto viktigere har det vært å kunne utvikle oss som terapeuter og fagpersoner ved internklinikken, med tid til faglig fordypning og prinsipiell tenkning. Evnen til å representere en motvekt til rådende styringsideologier er vår forpliktelse overfor pasientene, men også en forutsetning for å fremme faglig utvikling i de systemene vi jobber i.

Krav eller forskning?

På denne måten blir striden om hvorvidt internklinikken skal inn under spesialisthelsetjenesten og utdanne psykologer som tilfredsstill systemet, slik Duckert ønsker, prinsipiell: Skal utdanningen til fremtidige psykologer være styrt av helsemyndighetenes krav og terapeutiske trender eller forskningsbasert kunnskap? Det er nettopp kombinasjonen av akademisk skoling og praktiske ferdigheter som utgjør psykologers unike kompetanse. For oss har undervisningen ved internklinikken vært en forutsetning for å integrere grunnleggende terapeutferdigheter med forskningsbasert kunnskap om god behandling.